

„Dagbladet“ og omtalt samtibigt med en anden Mand, som „Dagbladet“ fremdrog af hans anonyme Stilling, for ligeledes at henlede Opmærksomheden paa ham. Nu sætter jeg, at Nogen, som læser „Dagbladet“, var en saa ivrig Tilhænger af samme, at han vilde gjøre sig til Udfører af de Domme, som Bladet sælder over En eller Anden, saa kunde det let stee, at der ogsaa kunde fremkomme flere lignende Tilfælde. Det forekommer mig, at slike Anviisninger paa Personer gennem offentlige Blade have været saa hyppige og saa bestemt rettede mod visse Personer, at det er et Under, at det ikke er kommet videre med Tumulter som den i Roeskilde; men i alt Fald forekommer det mig, at der kan være Anledning til at sørge for, at hvis Sligt skulde stee, Vedkommende, som lider Skaden, kan faae nogen Regres. Der blev iøvrigt af en æret Taler (Liebe) udtalt, at det vilde være Besynderligt, om man vilde have afhørt nogle af dem, som boede i Huset — jeg troer, han meente Baronens Familie. — men hvis det har været Dyrigheden bekjendt, at en Søn af Baronen er gaaet ind og ud af Huset og er gaaet omkring i Hoben, saa var der dog, efter min Mening, stor Anledning til — naansee alle saadanne mere fiintsøende Hensyn — i det Offentliges Interesse at afhøre dette Medlem af Familien. Da jeg antager, at Andre, som fuldstændigere end jeg have sat sig ind i Sagen og ere forsynede med Aktstykker, som tilbørligt kunne opløse den, ville tage Ordet, skal jeg ikke videre udtale mig.

Ticherning: Jeg skal slutte mig til den ærede sidste Talers Ytringer angaaende det under Nr. 9 opførte Andragende angaaende Dampskibsfarten paa Island, idet det forekommer mig, at den ærede Finansminister har været noget tilbageholden ligeoverfor dette Foretagende; men jeg erkjender Nødvigheden af den Maade, hvorpaa Udvalget har stillet sig til Sagen, og skal kun henstille til den ærede Minister at tage den under alvorlig og fornyet Overveielse. — Hvad Andragendet fra Baron

Direktør-Homfeld angaaer, saa vil man erindre, at jeg gjentagne Gange heri Thinget har indbragt et Lovforslag, som skulde gaae ud paa at bestemme, hvorledes, indenfor hvilken Grændse og af hvem Erstatning skal gives, naar Tilfælde af den Art, hvorom her er Tale, paany indtræffe; men jeg har, hver Gang det nævnte Lovforslag har foreligget, søgt at undgaae en nærmere Undersøgelse af det, her foreligger, jeg har kun villet staffe en Lov, som kunde være beskjærmende for Fremtiden og give Regjeringen Anledning til at foreslaae en Erstatning for det enkelte Tilfælde, hvorom her er Tale. Lovudkastet har ikke fundet Medhold i Thinget — det forekommer mig næsten, som om den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Sage) nu beklager dette, hvilket er mig hjært — der er ikke fra Regjeringens Side fremkommet noget Forslag i lignende Retning, og denne Sag er altsaa vedbleven at ligge for i sin hele Nøgenhed. Jeg havde ønsket, at Udvalget ikke var kommet til at andrage paa en fornyet Undersøgelse, og at denne Sag havde kunnet ligge glemt undtagen i een Henseende, nemlig med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet; det havde været den simpleste Afgjørelse, men den har man ikke fulgt, og der foreligger nu en Indstilling af en dobbelt Art. Hele Udvalget foreslaaer nemlig at komme ind paa en fornyet Undersøgelse, medens en Deel af samme, hvortil jeg hører, tillige foreslaaer at komme ind paa Erstatningsspørgsmaalet, og jeg vilde ønske at dette maatte blive betragtet som Hovedsagen, hvad der imidlertid ikke synes at blive Tilfældet. I min Ungdom har jeg hørt fortælle, at man dengang for at pibe ad et Stykke i Theatret maatte være fattet paa at betale 10 Rd. i Mulk, og at der engang stod en Mand forrest i Pladslogen, holdt 10 Rd. i Haanden og pøb; det var smukt gjort, og da jeg derfor idag saae, at den ærede Rigsdagsmand for Roeskilde (Liebe) reiste sig, ventede jeg at see ham holde nogle Hundreddalersbiller op og at høre ham sige: Lad denne Sag dermed være glemt og lad os saa ikke gaae videre. Det